

LIBRIS | We know
LAUREN BLAKELY

Pachetul
COMPLET

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2023

PROLOG

Să spunem, de dragul discuției, că vă gândiți să locuiți cu o femeie căreia vreți să i-o trageți.

La urma urmei, să găsești un apartament este mai greu decât să găsești dragostea adevărată, așa încât, dacă ați fi nevoiți să vă mutați cu vulpița pe care, probabil, ați considerat-o întotdeauna ridicol de sexy, ați face-o, nu?

Uitați cum stă treaba, știu la ce vă gândiți.

Situația asta nu-ți poate aduce decât probleme. Nu semna acel contract de închiriere. Nici să nu te gândești!

Dar nu-mi este altceva decât prietenă, jur. Și, hei, suntem în New York. Chiria este indecent de scumpă. Întotdeauna e mai bine s-o împarți cu cineva, nu? Să recunoaștem. Ați împărți costurile utilităților chiar dacă asta ar însemna să vă oferiți să fiți individul desemnat să o asculte povestind despre toate escapadele ei de la întâlnirile cu tipi pe care i-a cunoscut online.

Să fim serioși. Pot s-o fac cu ochii închiși. E simplu să-i dau sfaturi în ceea ce privește multitudinea de pești pe care-i are balta. Doar arăt către poza de profil și spun: este un dobitoc, este un papițoi, este un labagiu...

Pentru că niciunul dintre nenorociții ăia nu e demn de ea.

LIBRIS | We know books

Ați semna acel contract de închiriere chiar dacă ar trebui să îndurați dulcea tortură de a o vedea pe respectiva frumusețe mergând pe hol în fiecare dimineață, proaspăt ieșită de la duș, cu un prosop micuț înfășurat în jurul sânilor.

Simplu ca bună ziua.

Chiar și dacă strigă: „Hei, Chase, poți să-mi aduci loțiunea de corp?”

Eh, o joacă de copii.

Bine, poate că am suspinat un pic când mi-a adresat cererea respectivă. Și recunosc că situația a fost un pic cam incomodă – iar cu asta vreau să spun că a fost incomodă ca lovitura unui baros de oțel – când i-a alunecat prosopul și am întrezărit pielea perfectă înainte ca ea să-l ridice cu o smucitură.

Totuși, pot să fac față tuturor acestor chestii fără probleme.

Vreți să știți de ce?

Pentru că o fac de ani buni și este talentul meu secret.

Vedeți dumneavoastră, fiecare are o abilitate unică. Poate că sunteți în stare să vă lingeți cotul, să vă băgați tot pumnul în gură (nu încercați să faceți asta acasă, copii) sau să vă mișcați ochii în direcții opuse. Trucuri impresionante pentru petreceri, cu siguranță.

Vreți să o aflați pe a mea? Abilitatea mea unică mă va salva dintr-o situație de viață care garantează o trezire matinală în regiunea pantalonilor ce va dura nonstop.

Iată darul meu special: sunt regele compartimentării și sunt echipat cu sertare separate pentru orice. Dorințe și acțiuni. Poftă trupească și sentimente. Dragoste și sex. Una își are locul aici. Cealaltă își are locul acolo. Iar cele două nu se vor întâlni niciodată.

De aceea, atunci când una dintre cele mai bune prietene ale mele a venit la mine cu o soluție care ar fi putut rezolva o mare problemă pentru amândoi, nu am depistat nimic care ar putea scăpa de sub control.

Tot ce trebuie să fac este să-mi țin mâinile departe de ea, să-mi închid într-un sertar gândurile lascive și să mă uit în altă parte data viitoare când se dezbracă.

La doar câțiva nenorociți de metri de mine.

Pot să fac asta. Pot face asta, fără discuție.

Când ești un virtuos al rezistenței în fața tentației, nimic nu te poate scoate din joc.

Nici măcar să coabitezi într-un spațiu de șaiszeci de metri pătrați cu o femeie pe care o dorești de ani întregi.

Până în noaptea în care m-am trezit și am găsit-o ghemuită lângă mine sub pătură...

CAPITOLUL UNU

Am o teorie conform căreia creierul uman are nevoie de cel puțin trei încercări pentru a procesa complet ceva atunci când *acel ceva* este opusul a ceea ce vrei să auzi.

Să luăm momentul prezent.

Sunt la a treia încercare.

Chiar dacă aud foarte clar cuvintele pe care le rostește femeia de la telefon, sunt sigur că, dacă le repet sub forma unei întrebări, ea va spune în cele din urmă ceea ce vreau eu să spună.

— Am pierdut apartamentul? încerc din nou, pentru că, în curând, vestea proastă pe care mi-o servește se va transforma, ca prin magie, în ceva bun.

Ca și cum o prăjitură de orez s-ar transforma în pizza. De preferință, una cu brânză și ciuperci.

Pentru că al naibii să fiu dacă este posibil ca agentul imobiliar să-mi spună *chestia asta*.

— Proprietarul s-a răzgândit – mai zice ea încă o dată, iar minunăția de apartament cu un singur dormitor din Chelsea îmi scapă printre degete.

Strâng din dinți și trag aer în piept, în timp ce mă plimb înainte și-napoi prin fața intrării de la camera de urgență a spitalului. Alți doctori, precum și asistente și

paramedici, ca să nu mai vorbim de vizitatori, se înghe-
suie pe trotuar. Mă îndepărtez de ei, mergând de-a lungul
zidului de cărămidă, în timpul acestei scurte pauze din
ziua mea de lucru.

— Dar asta este a cincea oară când pierd un apar-
tament, rostesc, făcând tot posibilul să îmi păstrez tonul
la un nivel normal.

Nu-mi ies ușor din fire. Nu mă enervez. Dar, dacă
ar fi să o fac, ăsta ar putea fi motivul. Pentru că Dante
s-a înșelat. Găsirea unui apartament în New York este
al zecelea cerc al iadului. Este și al unsprezecelea, al doi-
sprezecelea și al treisprezecelea.

Gândiți-vă la norocul meu de până acum în această
căutare imposibilă: primul apartament s-a dus pe apa
sâmbetei când proprietara s-a răzgândit. A doua oară,
locul a fost închiriat cuiva din familie. Al treilea aparta-
ment avea termite. Înțelegeți unde bat.

— Este o piață dificilă în acest moment, spune
Erica, agentul imobiliar.

Trebuie să-i dau dreptate. De mai bine de o lună
încearcă să-mi găsească patru pereți și un acoperiș
deasupra capului.

— O să mă uit din nou să văd dacă există oferte
disponibile.

— Mulțumesc. Mi-a expirat contractul de subîn-
chiriere, așa că în curând voi rămâne pe drumuri.

Mă întorc și o iau spre intrare. Cumpărarea unui
apartament nu reprezintă o opțiune. Încă mai am datorii
din timpul facultății de medicină, iar doctorii nu mai fac
bani așa cum făceau pe vremuri. Mai ales rezidenții în
primul an la Urgențe.

Ea râde.

LIBRIS | We know books

— Mă îndoiesc că vei rămâne pe drumuri. În plus, ți-am mai zis și altădată, canapeaua de la mine de acasă are numele tău scris pe ea. Dacă stau să mă gândesc mai bine, la fel și patul, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Clipesc. Știi ce vrea să spună. Doar că nu mă așteptam ca agentul meu imobiliar să-mi facă propuneri, la ora două după-amiaza, într-o zi de miercuri.

Sau într-o joi. Sau într-o vineri. Practic, în niciuna din zile.

— Mulțumesc pentru ofertă.

Îmi reprim surpriza fiindcă știam că este căsătorită. Și nu o căsătorie obișnuită, ci una fericită.

— Să mă anunți, Chase. Fac un ceviche¹ grozav, sunt incredibil de ordonată și nu ți-aș cere nici măcar un sfanț. Am putea să găsim o altă formă de plată, toarce ea.

Agentul meu imobiliar tocmai mi-a cerut oficial să devin jucăria ei. Fir-ar să fie! Este momentul să-mi las barbă. Știi că arăt prea tânăr pentru slujba pe care o am, dar chiar atât de tânăr să mi se ceară să fiu „băiat de mingi”? Mă întorc spre geamul spitalului și îmi studiez trăsăturile feței. Proaspăt bărbierit, ochi de culoarea alunei, păr șaten-deschis, maxilar bine definit... La naiba, sunt un specimen pe cinste. Nici nu-i de mirare că mi-a făcut propuneri. Poate că ar trebui să o iau mai în serios.

Chiar dacă nu mă interesează deloc să fiu sclavul sexual al nimănui, oferta ei este la limita tentației, pentru că am ajuns la capătul funiei. Am căutat pe Craigslist² și peste tot altundeva, dar aș putea la fel de bine să-mi vând un rinichi pentru un apartament cu un singur dormitor – mi-ar fi mai ușor decât să găsesc o locuință în orașul ăsta.

1 Fel de mâncare din fructe de mare specific Americii de Sud (n. tr.).

2 Website cu anunțuri publicitare organizate pe categorii (locuri de muncă, apartamente, mașini etc.) (n. tr.).

Știi toate acele emisiuni TV în care asistenta de la o firmă de publicitate, în vârstă de douăzeci și ceva de ani, plină de viață, găsește un apartament grozav, cu un ghiveci de flori, pereți violet aprins și un colț pentru citit în cartierul Upper West Side? Sau când individul care abia a scăpat de pubertate, cu un post de începător la o revistă, obține un apartament de burlac în cartierul Tribeca?

Sunt numai minciuni.

În acest moment, mi-aș dona splina doar pentru o debara sub o scară. Stați, îmi retrag cuvintele. Îmi place splina mea. Ar trebui să fie o debara la primul etaj pentru ca eu să renunț la un organ, chiar și la unul fără de care, medical vorbind, pot trăi.

— Ce părere ai? Te interesează oferta? mă întrebă Erica, folosind ceea ce este, fără îndoială, cel mai sexy ton. Bob mi-a spus că nu ar avea nimic împotriva să fii și tu aici.

Mă încrunt.

— Bob?

Imediat, vreau să-mi retrag întrebarea, pentru că am sentimentul că Bob ar putea fi vibratorul ei, iar eu am intrat direct în capcană.

— Bob, soțul meu, răspunde ea cu nonșalanță.

Acum îmi doresc să fi fost vorba despre o jucărie sexuală.

— Este un gest destul de generos din partea lui, adaug eu pe un ton sec. Și te rog să-i spui că, deși îi apreciez mărinimia, tocmai s-a eliberat o saltea în vestiar.

Închid telefonul și intru înapoi în spital, căci pauza scurtă pe care o aveam s-a terminat. Sandy, asistenta-șefă cu părul creț, se îndreaptă către mine, cu o expresie serioasă pe chip, în timp ce îmi face semn cu capul

spre sala de examinare din apropiere. Dar o sclipire mică de tot din ochii ei cenușii îmi spune că situația celui mai nou pacient al meu nu este gravă.

— Camera doi. Corp străin înfipt în frunte, mă pune la curent.

— Asta este semnalul pentru mine să uit de suprafețe și de aranjamente neconvenționale de locuit.

Când intru cu pași mari în camera de examinare, găsesc un Aquaman blond și uscățiv, cocoțat pe marginea patului de spital.

— Eu sunt doctorul Summers. Frumoasă costumație.

— Îi ofer un zâmbet scurt. Întotdeauna ajută la dezamorsarea situației. În plus, dacă aș reacționa la ciobul de sticlă de cinci centimetri care iese din fruntea individului în costum verde, ar trebui să mi se revoce nenorocita aia de licență.

— Îmi aruncă un zâmbet trist în timp ce se uită la ținuta lui. Costumul din poliester este rupt pe brațul drept și sfâșiat de-a lungul coapsei.

— Se pare că a fost o dimineată amuzantă, continui, privind fragmentul de sticlă din fruntea lui. Dați-mi voie să ghicesc. Fruntea dumneavoastră a făcut cunoștință îndeaproape cu un candelabru?

— Încuviințează din cap cu vinovăție, iar privirea lui îmi spune că nu încerca să zboare.

— Și dați-mi voie să mai ghicesc încă o dată.

— Îmi frec bărbia.

— Încercați să vă condimentați viața sexuală testând ideea de a vă agăța de candelabre.

— Înghite în sec, încuviințează din nou din cap ușor, apoi spune un *da* nesigur.

— Puteți să-l scoateți?

LIBRIS

We know
books

— Asta m-a întrebat și ea, spun eu, iar el râde pe înfundate.

Îl bat ușor cu mâna pe umăr.

— Nu m-am putut abține, dar răspunsul este da, și va rămâne doar o cicatrice mică. Mă pricep de minune la pus copci.

Inspiră adânc, iar eu îmi fac meseria, amorțindu-i fruntea înainte de a îndepărta ciobul de sticlă. Stăm de vorbă în timp ce îmi văd de treabă, discutând despre pasiunea lui pentru supereroi, apoi îi povestesc ultimele mele necazuri legate de căutarea unui apartament.

— Manhattan este ca o casă de nebuni, îmi răspunde. Chiar și în sectorul imobiliar comercial lucrurile au luat-o razna rău de tot.

Apoi adaugă, aproape rușinat:

— Totuși, nu mă pot plânge, din moment ce ăsta este domeniul meu de afaceri.

— Uite un om inteligent. Metrii pătrați în acest oraș sunt ca o bijuterie prețioasă, conchid în timp ce termin de făcut cusăturile.

Douăzeci de minute mai târziu are fruntea cusută. O asistentă se întoarce cu ciobul într-o pungă pentru deșeuri cu risc biologic. Mi-l înmânează mie, iar eu i-l dau mai departe proprietarului de drept.

— Un suvenir al vizitei de azi la Urgențe, îi spun individului, iar el ia punga.

— Mulțumesc, doctore. Partea tristă este că nici măcar nu am ajuns la evenimentul principal.

— De aceea și este un mit urban. Nu poți s-o faci în timp ce atârni de un candelabru. Hei, data viitoare când vă cuprinde un sentiment de aventură, mergeți la un curs de gătit și când vă întoarceți acasă folosiți masa pentru desert, bine? Dar asigurați-vă că este o suprafață de lemn

frumoasă și netedă, fiindcă nu vreau să fiu nevoit să vă scot o așchie de cinci centimetri din mușchiul gluteus maximus³. Asta n-ar fi o poveste de război la fel de bună.

El încuviințează din cap, crispat.

— Promit. Fără alte acrobații.

— Felicitări pentru că aveți o femeie care vă place atât de mult, spun în timp ce ieșim din sala de tratament.

Își înclină capul într-o parte.

— De unde ați știut că mă place?

Fac semn din cap către rândul de scaune din sala de așteptare de la capătul holului. O femeie cu părul negru, într-un costum vaporos de culoare verde smarald, își mușcă buza cu ochii la ceas. Când își ridică privirea și ochii îi aterizează pe Aquaman, se luminează la față.

— Presupun că sirena v-a adus aici? Și v-a așteptat?

— Da, murmură Aquaman cu un zâmbet tâmp, în vreme ce se uită la femeia lui.

— În pat diseară. Folosește patul, omule, spun cu vocea coborâtă.

Îmi face semn că e în regulă și pleacă.

Iar acesta este ultimul capitol de astăzi din poveștile despre isprăvile indecente care te duc la Urgențe. Ieri, a fost o defecțiune la fermoar. Săptămâna trecută a fost o fractură de la o săritură pe spate. Da, nu vreți să știți unde era localizată fractura.

* * *

Mai târziu, când mi se termină tura, mă schimb în vestiar în hainele de stradă, îmi închei blugii și îmi pun tricoul. Îmi trec degetele prin păr, îmi iau ochelarii

³ Gluteus maximus este cel mai mare mușchi din grupa mușchilor fesieri (n. tr.).

de soare și las ziua de lucru în urmă. În clipa în care se închid ușile spitalului Mercy, îmi opresc partea creierului dedicată problemelor medicale, îmi pun căștile pe urechi și dau drumul la cartea audio despre teoria haosului care îmi ține companie în timp ce mă îndrept spre cartierul Greenwich Village, unde mi-am dat întâlnire cu un prieten.

Odată ajuns în centru, ies de la metrou într-o mulțime de newyorkezi într-o zi călduroasă de iunie și mă îndrept spre Sugar Love Sweet Shop pentru a mă întâlni cu prietena mea, Josie.

Da, acest prieten se întâmplă să aibă sâni.

Pentru că mai am încă o teorie – bărbații și femeile pot fi prieteni. Prieteni grozavi. Chiar dacă femeia este proprietara celei mai fantastice perechi de sâni pe care acest bărbat a văzut-o vreodată. Un trup este un trup, și cu asta basta. Pot să-i apreciez formele în mod empiric, în ceea ce privește toate curbele și moliciunea, dar asta nu înseamnă că vreau să mă agăț de candelabre cu ea ori să i-o trag pe masă.

Bine, recunosc că este categoric o persoană căreia să i-o tragi pe masă, dar nu-mi permit să mă gândesc la Josie în felul ăsta.

Chiar dacă arată uimitor în acel tricou roz cu decolteu rotund și cu un șorț drăguț cu buline legat în jurul taliei.

Când mă vede, îmi face cu mâna și mă cheamă în magazinul de dulciuri.

Mă duc și-mi lasă gura apă doar pentru că îmi plac cheștiile dulci.